

Letnik XV.

1883.

Št. 14.

Izhaja po dvakrat na mesec v Ljubljani, in to 10. in 25. dne, ko ga prebere in ne konfiscira policija.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji, Ključarske ulice (pod mestnim trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Velja celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr. in četrt leta 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, narodnost in vero.

✧ Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval. ✧

Nemškutarji po cesarjevem odhodu.

Ravno tako nam je v želodcu, kakor da bi bili ves čas, kar je bil cesar na Kranjskem, žaganje jedli in pili vodo, v kateri so se kopali Slovenci, ali pa požirali svoj lastni žolč. Kar iz kože bi človek skočil, če bi potlej mogel zopet vá-njo nazaj.

Ti Slovenci! Da bi jih koklja brcnila in jih vzeli tisti, ki otroke jé! Prav tako so se obnašali, kakor da bi bila dežela njihova, ne pa naša, kakor da bi bilo 95 več ko 5 in 20 več ko 4. Kdo je kdaj kaj tacega slišal! Vsak izmed nas, če je v šolo hodil le do Ivanetiča ali pa iz Nemškega prišel s komaj za pol šole vednosti, bo razsodil, da je 5 veliko več ko 95, in 4 veliko več ko 20. Kaj hočejo toraj te slovenske muhe, katerih je v deželi borih 95 odstodkov, proti nam, katerih nas je s Hočevarji vred ponosnih 5 odstodkov! Kaj hočejo posebno ljubljanski Slovenci, katerih je samo nekaj več ko 20.000, proti nam, ki nas je malo manj ko 4000! Ali ni toraj narobe svet, da se skušajo z nami in naš celó preupijejo? To je tako predrzno, da se mora zatožiti cesarju samemu.

Pa res! Toliko tistih slovenskih zastav so razobesili, da človek naše vrste ni mogel ganiti se, da bi ne bila ga zbodla ktera v oko. Nam pa niso pustili razobesiti svoje, češ, da črno-rudeča-rumena je pruska; dovoljeno nam je bilo pač razobesiti „proklete grablje“, našo pravo zastavo, pa te so že večkrat zlomljene in v tako slabem stanu, da jih ne moremo nikomur več pokazati; popraviti se pa tudi več ne dajo in tako smo bili mi o cesarjevem prihodu čisto brez vse zastave.

Postaviti smo se toraj hoteli v Ljubljani in tudi na Bledu s tem, da smo upili „hoch“ in najeli še druge,

da bi z nami vred kričali. Na kazinski zid smo nabili celó dober seženj dolge črke „HOCH“, pa vse ni nič pomagalo; čeravno smo se napenjali ko žabe, vendar smo bili povsod v „lebetu“ in videlo se je, kakor da bi nas ne bilo ne v Ljubljani, še manj pa drugje kaj.

In ta strašni vrisk „živijo!“ To gre kar skoz ušesa kakor ukanje kmetiških fantov o žegnanji. Še zdaj ga imamo v ušesih toliko, da ga bo menda za zmiraj dosti in še preveč. Ubogi cesar, ki je moral poslušati to rujo-venje in pa še slovenske ogovore! Stavim, da nobeden izmed nas bi ne hotel biti cesar, če bi moral poslušati tako tulenje, slovenske ogovore in pesmi, nemškega pa toliko ko nič.

Pa je čudno ali marveč žalostno tudi to, da naši nimajo pravih grl, ker drugače bi bilo 5 odstodkov „hochovcev“ moralo preupiti 95 odstodkov „živjevcev“, to je jasno kakor „šmir“. Kaj bo neki cesar mislil o nas, ki smo prej kričali in po vsem svetu trobili, da je Ljubljana naša in Nackova, to je: nemška in nemškutarska, da pa tudi po vsi deželi vladajo „proklete grablje“! Kaj bo neki rekel, ko je zdaj našel vse ravno narobe! Ali ne bo mislil, da smo samo „Brenceljni“ v lažnjivi obleki? Nikjer ni bilo nobenih „prokletih grabelj“, naš „hoch“ se je pa tudi tako spekedral nam, da se je slišalo le bolj „oh“, in to pomeni zdihovanje, žalost, ne pa veselja. Res, ta pot smo se zopet vsedli, ostali smo na rešetu.

Sploh se nam nič kaj prida ne godi, kar je padel Auersperg z ministerskega stola in vsedel se ná-nj Taafe. Godi se nam, kakor se je godilo nekdanj Egiptčanom; imeli smo prej sedem in še veliko več mastnih let, zdaj so pa prišla na vrsto slaba, ki nam bodo požrla vse, kar smo si v dobrih letih pridobili in hranili. Kupčijsko zbor-

nico in mestno starešinstvo so nam že prej snedle slovenske miši, zdaj so nam pa podgane snedle še deželni zbor in odbor. Kaj imamo še po vsem tem? Šraja in Dežmana, za ktera nam pa še branjevec nič ne dá, ker sta v preslabi koži.

Zato bi bilo najbolje, če bi poskakali iz kože in odslej namestu „HOCH!“ — zapisali na kazino: „OH!“

Pirker ist noch Landesschulinspektor!

Krišpin Krišpovič.

Danes, gospóda moja, zagovarjati mi je tista nemškutarske strelce ali „šice“, zavoljo katerih je bil na razveseljevališči na travniku pod Turnom tak ropot, da bi se bilo lahko kaj hudega zgodilo, ako bi ne bili Slovenci takrat tako trezni. Zato so moji klienti zatoženi nepotrebnega draženja ljudstva z namenom, da bi bili s tem provzročili kak škandal in bi se bilo potlej po svetu govorilo in pisalo, kako surovi so Slovenci in kako preganjajo „nemce“.

Pa morda marsikteri izmed vas ne ve še, kako je bilo v tisti turški lopi na travniku pod Turnom, zato bodi tu v kratkem povedano, da bote vedeli, gospóda, kako soditi tako nepričakovano reč — nepričakovano vsaj, kar se tiče slovenskega tam zbranega ljudstva.

Na travniku ob potu nastavil je bil trgovec A. Krišpar lopo, nekako turškim ali kitajskim podobno, in tam točil šampanjec po 20 kr. kozarec, kar je lahko bral vsak, kdor nemški zná. Da pa za take ljudi, ki ne znajo nemški ali, če znajo, vendar niso nemškutarji, šampanjec ni, to, gospóda, mi bote vendar pritrtili; za take je le prav kisel cviček ali kako zastalo pivo.

V tej lopi naselilo se je več nemškutarjev, med njimi tudi neki „nemški“ mladeneč B . . . rojen in doma v Ljubljani, toraj trd nemeč. Šampanjec, posebno če je dober in imajo pivci drobiža, pa vneme kri in stori, da pivec postane srborit. Pri naših šicah je storil to, da so jeli dražiti okoli stoječe ljudi s „hoch“ in hoteli peti nemške pesmi. To pa je vzbudilo nevoljo in jezo, na zbadljivi „hoch“ zavrišalo je „živijo“ tako mogočno, da je moralo iti kar skozi ušesa. To je trajalo tako dolgo, da so nemškutarčki, ki so kaj iskali, pobrali kopita. Tako se tudi grilji izganjajo z dimom iz svojih lukenj in jazbeci iz brlogov. Vriskanja „živijo“ namreč nemčurško uho ravno tako težko prenaša, kakor gad tobakovo žlindro, kar krč ga prime, pa se mora pobrati.

Glejte, to je bila dogodba, zavoljo ktere so zatoženi moji klienti.

No, gospóda moja, če se dá sploh kaka reč zagovarjati, je to gotovo ta. Prvič je znano iz zgodovine, da je Slovenec neverjetno potrpežljiv, da ga smeš dražiti in stopati mu celó na vrat; trpel bo vse, dokler bo le mogel, vdaril bo še le, ko si drugače ne bo mogel nikamer pomagati. To je znano tudi nemškutarjem, zato vedo, da, naj kriče še tako na vse grlo svoj „hoch“ in s tem zabavljajo ljudstvu, se to ljudstvo vendar ne bo razjezilo tako, da bi začelo mahati po zabavljalcih. Nevarnosti toraj pri tem ni bilo nobene, po tem takem odpade tudi zatožba. Kdor pozná potrpežljivi in pohlevni značaj Slovence, lahko veliko stori, predno ga bo zdražil do silovitosti.

Po tem povedanem odpade drugi del zatožbe, namreč, da so moji klienti hoteli provzročiti škandal posebno zato, da bi bili Slovence pred svetom spravili v slabo ime. Kogar ne moreš razdražiti tako, da bi prijel kol in te vdaril, takega tudi ne moreš potem razkričati za ubijalca ali vsaj siloviteža. Moji nemškutarji so pa naprej vedeli, da jim Slovenci ne bodo nič storili, naj jim nagajajo in dražijo jih do krvi, kakor sem že rekel. Zato moram ostati pri trditvi, da bi bili moji klienti še lahko vso noč nagajali s hripavimi „hoch“, predno bi bili spravili s tem tam zbrano ljudstvo in po njem vse Slovence pred svetom v slabo ime.

In, gospóda moja, razložil Vam bom še nekaj, na kar Vi skoro gotovo niste mislili. Po čim se je Ljubljana tako sijajno pokazala slovensko? Ali ne ravno po „živijo“-gromu? Po odhodu cesarjevem s travnika pod Turnom so pa vtihnili ti gromoviti živijo, postalo je vse nekako tiho. To so zapazili moji klienti „šici“ in da bi zopet oživili ljudstva domači vrisk, jeli so ga dražiti s „hoch“, kakor se pri uri sproži pero, da bije, če sama ob sebi noče. Ako bi moji klienti ne bili začeli dregati s svojimi „hoch“ ali „óh“, nikdar bi se ne bilo slišalo toliko „živijo“-vriska, kakor se ga je slišalo po tej sprožitvi, to je bilo tako, kakor če vržeš ščuko med lene kline.

S tem — vsaj mislim — dokazal sem, da moji klienti ne zaslužijo ne le nobene kazni, marveč še pohvalo, ker so naredili, da se je slišalo veliko tisuč več „živijo“, kakor bi se bilo slišalo brez njihovega nagajanja. Zato jih s prav lahko vestjo prepustim Vaši sodbi, gospóda.

Govoril sem, gospóda moja, zdaj pa sodite!

Trtna uš je res huda.

V „Sl. Narodu“ bilo je brati, da je šlo v Brežice več vojakov „brani komisijo zoper trtno uš.“ Kako huda mora biti ta uš, da mora cela četa vojakov iti brani komisijo zoper njo! Radoveden je človek le, kako so delali vojaki: ali so uši streljali ali pa jih nabadali?

Radovednež.

Preklic.

V „Slov. Narodu“ je stalo, da sem jaz pri šicovskem škandalu pod Turnom dal nekemu zaušnico. To ni res, ker nisem dal sploh nikdar nikomur še zaušnice. Jaz imam le dolge in urne noge.

Dormež.

Prav lepa povest.

Tukaj je natisnjena povest, ki je bila po zadržaji, obliki in jeziku spisana najbrže za „Brenceljna“, pa je zašla v „Ljubljanski Zvon“. Ker pa „Brencelj“ ve, da se mora taka povest v lepoznanškem listu čutiti jako osamljeno, šel je pó-njo in jo pripeljal nazaj, da jo pokaže svojim bralcem. Tu je toraj, le berite jo in sodite, če ni za „Brenceljna“ kakor nalašč.

Cmokavzar in Ušperna.

Izviren roman.

Iz kanibalščine poslovenil Sivor.

Ak róvtarske vezáti znáš otróbi,
Nov Orfej k sébi vékel bós Slovéne.
Preširen.

I.

Lep dan je bila sobota 5. majnika 1883. Solnce se je že nastavljalozlesti za loške hribe na Gorenjskem, pa tudi za tiste dolenske hribe, katerim je na jutranji strani prislonjeno posestvo imovitega kmetavsa Preklezna.

Lep dan je bil tedaj na Prekleznovih dvorih. Pred vrati volovskega hleva je pak stal Prekleznov jedini hlapec, petdesetletni očitno grbavi Cmokavzar, naslonjen na gnojne vile, ker je baš gnoj kidal. Kaplje znoja, kakor piškavi lešniki debele, lezle so mu iz kuštravih las in od zabuhlega obraza na hodnično o svetem Nikoli zadnjič oprano srajco, katera pod vratom ni bila zapeta. Mož pa sune vile v kot, obriše si nagrbančeno čelo, svoje tri bradavice na potlačenem nosu in svoja zijava usta nekoliko z rokavom hodnične srajce, nekoliko pa z žuljavo umazano dlanjó; potem se debelo odhrka, oblastno pljune, svoja usta še jedenkrat z vso dlanjó obriše in čez škrbine redkih zob in skozi nosnice na široko odprte se mu izdere lepa, dozdaž še nenatisnena pesen:

„Visoka je gora,
Pa kozel smrdi;
Moja Urša je krevlja,
Pa se plesat' uči.“

To petje pa se je obračalo na davi zorano njivo pred hlevom. Na tisti njivi pak je Prekleznova štiridesetletna dekla Ušperna jamice kopala in pokladala vanje gnoj in krompirjeve obrezke. Petega majnika je namreč že skrajni čas krompir saditi.

Ko hlapčevi, skozi hripavi nos potegnjeni glasovi dekli udarijo na kosmata ušesa, raztegne tudi ona svoja že od prirode dokaj raztegnena, zijava usta, ki so bila z rudečimi kocinicami obrobljena, na robat smeh, da se je pokazal obžalovanja vredni nedostatek nekaterih sprednjih zob; pogleda ognjevito proti hlapcu in sicer z levim očesom na desno in z desnim očesom na levo plat, ter s hripavim, vender krotkim glasom od sebe spusti naslednjo, tudi še ne natisneno pesen:

Kljusa sem staja;
Nihče ne maja
Stajih kostij.

Povedati moram, da je ona namesti r vedno j izgovarjala, kar se je drobni suhi babnici posebno lepo podalo. —

Potem se pa Ušperna razkorači, da smo mogli opazovati, da ima desno nogo za spoznanje krajšo nego levo, pogleda hlapca osorno izpod zarastlih obrvij ter bruhne: Ti konjski lišaj ščetinasti, da bi te dihur pokadil! Ali so ti mari podgane snedle vse možgane, in se je merčes zaredil v tvoji črepinji, da poješ tako abotne pesni, ko imaš že pet križev na svoji visoki grbi? Naj sem krevljasta ali kljukasta ali šantava rogovila, kaj morem zato? Pa bi bil, pa bi bil si drugo dobil! Pa saj nisi — za nič, robida ti oglojena! Plesati se pa ne učim ne; in zate mi tudi ne bo treba, da bi znala. Kadar bo tebi plesati, boš plesal po biriških goslih, ko ti bodo hrbitišče strojili, kocina ti plesniva!

Na te besede je Cmokavzar svoj zabuhli obraz tako skremžil, in široki nosnici svojega potlačenega nosa tako raztegnil, kakor moj pes Gripo, kadar mu namesti pričakovane mesene klobase iz zasko glavico česna pod nos pomolim.

S poparjenimi očmi je pogledoval v Ušperno in držal se je, kakor bi ga vilo in ščipalo po trebuhu. Ko se pa naposled Ušperna namuzne in prijazna obrača svoj levi pogled na desno in desnega na levo stran, ter se jej zardeha, kakor lačni zajki po rudeči detelji na neluteranski njivi, takrat se ohrabri tudi Cmokavzar in zareži z vso svojo ljubeznivostjo Ušperni v obraz:

— Kašica poštegana in z ocvirki potresena, kaj si tako zagrmela, kakor bi se bila boba v otročji postelji preobjedla, sakramiš! Ali ne veš, da se to vse samo tako pravi. Pesen je prazna slama; jaz pa nisem nobena bledost študirana in pôjem, kakor slišim. Naj me dihur pokadi, če zraven kaj mislim. Saj še tisti, ki pesni kujejo, često nič ne mislijo zraven. Pa copernice naj me odneso na Klek in krokarji naj mi možgane izkljujejo, ako še za katero drugo kolovratim, kakor za teboj, griva ti zaljubljena. Pa saj me imaš rada, ko si tako sladka, kakor pečena hruška, dokler je še gorka, in tako krotka, kakor kravjek, ki vsaksebi gre, če nanj stopiš Pa kaj bi šale izbijal in dovtipe lovil? Ali si danes že kaj prigrisodinjala? Ogoljena griva lisičja, naš ječavi skopuh, goljuf in gospodar je davi prinesel dokaj srebernih kebrov domov. Po obedu se je zaril v klet, da je tiste kebre na plesnovo dejal; zdaj pa tam zadaj v rasji za smrekovim gajem na trebuhu leži in tobak kadi. Ponarejeni ključ ti je kovač naredil; pošteno in previdno ga rabi! Danes se lahko precej okoristiva, saj ne bode nič zapazila ta smrt oslovska in konjska. Koliko imava že kaj dote, ljubi srček iz krompirja?

Ušperna se ljubko vrpne proti Cmokavzarju, kakor bi ga hotela objeti in poljubiti, Cmokavzar jo pa popraska po pegastem in lišajevem obrazu, kakor petelin po gnojščici, če črva diši. Ušperni se je tako prijetno zdelo, kakor bi črešnje zobala, in tedaj na hlapčevo vprašanje z glasom sočutja polnim šepetne: Breznos nama hrani že šeststo

— Šeststo . . . šeststo . . . tristo jezer hudičev! zarujujejo hripava usta jeznoritega gospodarja Preklezna, in debel krajnik trešči med Cmokavzarjem in Ušperno na tla, ne gledé, kje in kako je zaljubljeno dvojico oplazil.

Jezična Žefa.

Jeza je Prekleznu bliskala iz očíj, da je bilo nevarno za hlevovo slamnato streho, sapa mu je silila iz prsij kakor kipeča zavrelka iz zabitega soda, in mož se je tresel po vsem životu, da so mu kratke prtene hlačnice kar sem ter tja mahale nad kvedrastimi nezavezanimi čevlji. Najprej zarohni nad Ušperno: Čakaj ti pasjedlakasta sraka tatinska, jaz ti bom dal vetra, da ti bo po črevih piskalo, griva zaljubljena! Ubral te bom za ušivo kodeljo na tvoji bučasti čepinji in te zalučal, da boš tri dni po zraku frčala, predno tvoje zrahljane kosti cepnejo na tla! Ti avša, brljavka, cafuta, čompa, drpajsa, e . . . frtamuza, garempret, hamlja, iblajtarica, junterfat, kučmevlja, vlačuga . . .

Možu je sapa pošla, ko je pa zopet do nje prišel, jel je jezno pihati v Cmokavzarja, kakor gad, ki mu z boso nogo na rep stopiš, in zadrl se je vanj: Tristo kopit, pa tvoja garjeva glava! Jaz ti pokažem, kaj se pravi mene okraستی! Ti mohavt, navžar, ocepek, pompež, robavs, sova, šleva, tajfelj, uš, vampež, zgaga, žvirca!

Zdajci pa zavilhti na hlapca konec krajnika, ki mu je v dlanih ostal, in bil bi nezvestega Cmokavzarja tako loputnil po buči, da bi se bila razbila kakor ribniški lončeni bas, če ga s polenom potiplješ; pa Cmokavzar ni bil jare gospode cvet. Ne čakaje udarca, zakadi se Prekleznu pod rogovile, katera hipoma zavije, kakor naš kovač svoje klešče, kadar komu zob dere, ter podere zrahljane kosti starega moža na gnojna tla, kakor prosen otep. Zdajci hlapec zleze gospodarju na trebuh, in ga srdito obdelava z žuljavimi pestmi. Ušperna pa tudi ni rok na skrižem držala. Njeni ostri, jazbečevim krempljem podobni nohtovi so jako urno in izdatno orali po Prekleznovi glavi, da je bila, — namreč Prekleznova glava — kakor bi jo bili s češminovo metlo česali. Moramo pa povedati, da se je Preklezen pošteno branil in na vse strani mahal, suval, trgal in pljuval. —

Živa kopica teh prepirnih gadov se je že na gnojišče pregarempretnila in šest nemirnih nog se je umivalo v gosti gnojnici, ko je ravs in kavs privabil sajastega kovača Breznosa iz svoje sosedne kolibe. Orjaški možakar priskoči in rekši ne mev ne bev, potegne Cmokavzarja za hlačni rob in ga kvišku vzdigne, kakor mlado mačko, da je vse štiri od sebe molil, in da se je cedila mastna gnojnica od njegovih premočenih hlačnic na obličje Preklezna in Ušperne.

Ko je nehal boj, bilo je videti na pretepališči, kakor bi se bila dva medveda iz Mežaklje ravsala za panj koroških bučel. Cmokavzar je izgubil desno uho, Ušperna pa sprednje zobe — bili so samo trije. Prekleznove desne roke mazinec se tudi ni mogel najti. Gotovo je, da ga je odgriznil Cmokavzar, in zelo verjetno, da je mazinec in uho pohrustala svinja, ki je med pretepopanjem v nirvanski mirnodušnosti rila po trati in gnojišči. Da je bilo dokaj obleke raztrgane, veliko las izpuljenih in da je trojica prav pohlevno ali pogojno smrdela, omenjam zato, da občinstvo pripozna mojo natančnost in resnicoljubnost.

(Dalje prihodnjič.)

To je bil lom, k' smo te dni cesarja imel' med seboj! Jest bi bla prav rada šla v njih kuhinjo, pa so imel' seboj le kuharje, ženske so le pomivale, pa še tiste so mogle bit' vdove, kar pa jest še nisem, hvala Bogú, in tud' ne maram bit'; b' že skoraj raj vidla, de b' bil moj mož — če b' ga imela — vdove, kakor de b' bla jest vdova, posebno zdej o teh slabih časih. No, pa te vdove, kakor sem slišala, se niso nič posebno ob-

nesle, so ble bolj take, kakor goved, k' pride v deteljo in hoče vse požret', pa še kej seboj vzet'. Sploh: dobro je, de jest nisem vdova in de nisem bla med tistmi, k' so v cesarski kuhinji pomivale.

Jest sem bla med tem pri imenitnem ibljanskem dohtarji, k' imajo povsod vétko besedo, pa so zdej vender tako na nič prišli, de nikjer nič več ne veljajo, kakor le še v kazin' in pri svojih kanclijskih ldéh. Dokler so Korelnove grablje imele moč, so bli pa strašno mogočni in nosil' se kakor purman al pav, k' ima sila veliko perja v svojem repu in ga tud' rad kaže. Jest sem šla k tem dohtarji le zato, ker so me že večkrat prosil', pa se m' ni ravno vredno zdel' iti za par dni, ker sem vedla, de dolg' tako ne bova ostala skup jest in on.

K' sem torej prišla, so koj rekli:

„No, to je prav, de s' prišla. Veš, jest sem te vzela bolj zavolj tvojga jezika, kakor zavolj kuhnje, ker mi zdej tako nobena kuharica ne more prav kuhat', k' sem ves prehlajen, posebno na politični stran'. Zdej sem v nevarnost', de b' me ldje čist' ne pozabil in b' bil potlej samo jezičen dohtar, nič družga, pa še kakšen! Ti imaš pa jezik, me boš spet spravla med svet, ker vedit' moreš, de je desetkrat bolje, če ldje za človekam pljujejo, kakor če ga nobeden ne pogleda.“

„Tako?“ — sem rekla jest — „torej bi vi imel' rajš' politično kakor kuhinjsko kuharico?“

„To je, vidiš“ — rekó na to gospod — „jest b' rad imel, da b' se od mene govorilo, če prav le med kršencam' na trg' al pa pekovskmi fanti. De b' se pa o men' čist' molčal', kakor de b' me ne blo več na svet', tega pa ne prenesem, moj greben b' mi kmal vpadel.“

„Je že prav, že,“ — odgovorim jest vsa vesela — „to m' je že velik' ljubše, k' mi ne bo treba prikrievat' pred drugmi, kaj se v hiš godi.“

V cesarskih teh dnevih
Smo bli fest na konj,
Vajl file gekriget
Monturo zastonj.

Smo fest zabavljali
Sokólcem na truc,
In da še vse drugo
Je bengelj — niks nuc.

Naš sprehbort je boker, *)
Po rodu je Prajs,
On zna narediti
Sokólcem prav hajs.

Pa se je oglasil
Ta štatkomisár,
Je tudi Slovenec,
Sokólec zogár.

Če Sókolca vidim,
Fergét apetit,
Če pir prav zastonj je,
Ne morem ga pit!

Nam špraho je zmešal,
Bir boren ganz paf,
Zijali smo, kakor
A junger noh laf.

Če kdo mi kaj stuhta
Sokolcem na špot,
Mu rufam jest „boker“,
Če prav je falót.

Bir heten in gerne
Gefresen auf kravt,
Pa mož se nam zdel je
Bi ajner, der havt.

Gor v švajcarskem havzi —
Bor dos fir a hec'! —
Smo zadnjič imeli
Med sabo bigec.

Mi bolj le z jezikom
Se turnamo raj,
S pestjó če kdo pride:
Curuk! — le nazaj!

Zato sem jest turnar,
Da tacega ni,
Sem Edel-tajčkrajner,
A gor rares F . .

Za posnemanje.

Kmetič iz ljubljanske okolice zve, da se nekje v Ljubljani dobivajo za okinčanje o cesarjevem prihodu zastave zastonj; pride toraj in popraša po njih. Gospod, znan nemškutar ali „tajčkrajner“, mu jih pokaže. „Kake pa so te zastave, ki so višnjevo rumene?“ — praša kmetič. „To so prave kranjske“ — odgovori trgovec. „Meni se pa zdi“ — reče kmetič, da prave kranjske zastave so tudi slovenske, namreč belo-višnjevo-rudeče.“ — „To ni res“ — reče trgovec — „tiste so puntarske, le te vzemite.“ — „A tako!“ — pravi kmetič, — „no, mi jih pa dajte kaj.“ — Nemškutar (ker to je bil trgovec) mu na to dá več zastav višnjevo-rumenih ter mu naroči „Jih pa še sosedom dajte!“ Kmetič prikima in odide.

O slavnostnih dnevih gre nemškutar gledat v vas, a čuda! ne ene njegovih zastav ni razobešene. Ves ljut leti nad kmetiča in se zadere nad njim; „Kje pa imate moje zastave?“ — „Domá,“ — odgovori kmetič — „nekaj sem jih pa sosedom razdelil.“ — „Zakaj jih pa niste razobesili?“ „Ej, gospod, saj mi tega niste rekli; vi ste mi rekli samo, naj jih vzamem, kaj pa naj storim ž njimi, tega mi niste povedali. Tam na skednji so in če jih hočete imeti, damo vam jih nazaj.“ — „Kako pa, da ste jih po vsem tem vzeli?“ — „Veste, gospod, zato, da jih ni dobil kak nevednež, ki bi jih bil ne mara razobesil,“ — odgovori kmetič, ter pristavi: „O nismo ne tako neumni na kmetih, kakor vi mislite.“

*) wacker.

Na prodaj

je za vsako ceno zopet nekaj vizitnic (Visitkarten), ki so po zadnjih deželnih volitvah nerabljive postale, namreč te-le:

Aleksander Dreo, Landtagsabgeordneter.	Dr. Eduard Deu, Landtagsabgeordneter.
Dr. Dolfi Schaffer, Landtagsabgeordneter.	Ritt. Fränzl-Vesteneck, Landtagsabgeordneter.
Ritter v. Kaltenegger, Landtagsabgeordneter.	Johann Kecel, Landtagsabgeordneter.
Anton R. v. Gariboldi, Landtagsabgeordneter.	Dr. Ledenigg, Landtagsabgeordneter.
Martin Hočevár, Landtagsabgeordneter.	Anton Laschan, Landtagsabgeordneter.
Dollhof, Landtagsabgeordneter.	Dr. Ritt. v. Savinschegg, Landtagsabgeordneter.

Drobnica.

* *Bolna postelja.* Pred sodnijo prašajo poškovodnega: „Vi ste ležali 14 dni na bolni postelji?“ — „Ne gospod“ — odgovori vprašani — „to že ni res.“ — „Saj stoji tu zapisano, kako je pa to?“ — se jezi sodnik — „ste se pa legali.“ — „Kaj še, gospod“ — reče priča — „to je napak zapisano. Postelja ni bila bolna, ampak jaz, ki sem na nji ležal.“

S tem listom razposlana je 12. pola povesti „Ne v Ameriko!“ Zadnji čas smo razposlali vsem, ki so z naročnino še na dolgu, prijazne opomine, da bi nam poslali zaostalo naročnino, česar se tudi nadjamo, ker imamo plačati tiskovni račun. Naj bi vendar dotičniki spoznali, da „Brencelj“ brez naročnine ne more brenčati in celó veselo ne. — Sem ter tje se je pri opominjevanji zgodila tudi kaka pomota, zavoljo ktere prosimo zamere. — Prihodnji list pride svoj dan, današnji se je zavoljo neke zapreke zakasnil. — Popraševalcem bo „Brencelj“ odgovarjal prihodnjič.

„Ljubljanske slike“

in pa

„Petelinov Janez“

se dobivajo še; slike po 60 in 70 kr., povest „Petelinov Janez“ pa po 40 in 50 kr., ravno tako je še nekaj „Koledarja“, „Ričeta iz Žabjeka“ in pa „Povesti iz sodnijskega življenja“ po 20 kr.; vse to pri

opravništvu „Brencelja“.